

KAYITLANMIŞ HAYATLARIMIZ (Hotmail'den Gmail'e)

ELİFE YILMAZ MISRAL

Doğduğumuz andan itibaren yazılıyor, kayıtlanıyorduk. Bizim bileklerimize takılmış plastik adlıklarımız yoktu belki; soyadı, kilo, boy ve kafa genişliğinin yazıldığı... Ama “*kafa kâğıtlarımız*” vardı. Gününü, ayını, yılını tutmasa da turuncu ve mavi renge reva görülmüş...

Okul kayıtları, diplomalar, olmazsa olmaz sigorta girişleri, banka hesapları, faturalar, evlilik cüzdanları... Hayat serüvenimizin ilk “*manuel*” kayıtlarıydı. Sonra, kafa kâğıtlarımızı sayıdan ibaret sayan T.C. kimlik numaraları geldi. Adımızı, atamızı unutturup bizi 11 haneli bir rakama hapsedtiler.

Eskiden devlet kapısına girmek için torpil gerekirdi. Şimdilerdeyse, e-Devlet şifresi... PTT'ye gidip iki liraya bir zarf almazsan, vatandaş bile sayılmıyorsun. Dijital bir dünya bizi bekliyordu. Meğer bunlar iyi günlerimizmiş!

Dönüm noktası mı? Önce devlet dairelerine, sonra evlerimize kadar giren o beyaz, koca kafalı bilgisayarlardı. O zamanlar bize kattıklarından çok, bizden alıp

götüreceklerini bilmiyorduk. Hayatımızı kolaylaştırıyor sanmış, mutlu olmuştuk.

Önce kimimiz *Hotmail*'li oldu. Telefonlar faturalıydı, konuştuğun kadar öderdiniz. Oysa *MSN* bedavaydı... Ama nasıl bedava? Eğer o beyaz kafalı cihaz evinizin en güzel köşesindeyse ve uzaktaki sevdiklerinizle konuşma imkânınız varsa, mutluluktan uçardınız. Üstüne takılan kameralarla yüz yüze konuşuyor, sesimizi duyuyor, birbirimizi sindirerek dinliyorduk.

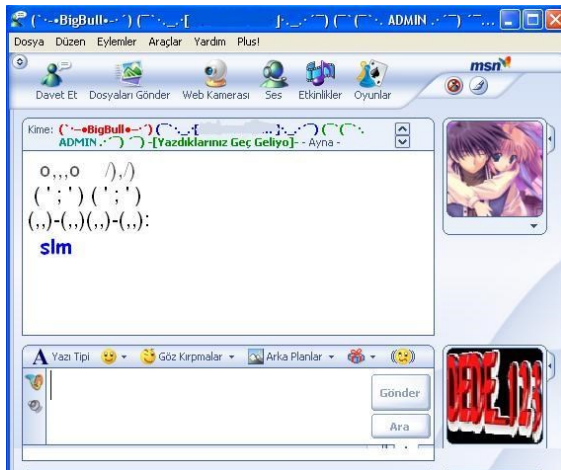
O günlerde yaklaşan tehlikeden habersizdik. Bir gün bu cihazların bizi sevdiklerimizden uzaklaştıracağını, yalnızlaştıracağını bilmiyorduk.

Harf ve rakamların iş birliği büyüdü, güçlendi, bir imparatorluk kurdu. Sosyal medya denen canavar doğdu. *MSN* ile çıktığımız yola; *Facebook*, *Instagram*, *Twitter*, *WhatsApp* ve niceleriyle devam ettik.

Biz gönüllüydük. Gözlerimize, ellerimize, dilimize, duygularımıza kelepçeler taktık. Onlar bizi sardı, biz dost sandık. Yanılmışız!

Sonra o beyaz kafalı cihazların pabucunu dama attılar. Evde başlayan tutsaklığı, yaşamın her alanına yaydılar. Ellerimize renkli ekranlı, sadece parmaklarımızla dünyaya hükmettiğimiz daha tehlikeli cihazlar verdiler. *Hotmail*'li bizler, bir gün baktık ki babaannemizle dedemiz bile *Gmail*'li olmuş.

İmparatorluk büyüdükçe biz hapsedildik. Hayatımızı, anılarımızı, sevdiklerimizi oraya kaydetтік. Adına “*bulut*” dediler. *Google*

Drive, Dropbox, iCloud... Fotoğraf albümlerimiz çoktan tozlu raflarda unutulmuştu. Elimizde sırma çerçeveli tek bir aile fotoğrafı bile kalmamıştı.

Görsellerin, bilgilerin çokluğu beynimizi doldurmuş; kitapla aramızı açmıştı. İletişim kolaylaşmış, bedavaya gelmişti ama parmaklarımız sevdiklerimize dokunamaz olmuştu. Dikkatimiz dağılmış, unuttur olmuştuk.

Unuttukça, daha çok sarılıyorduk kayıtlarımıza, *Gmail*'lerimize... ve bu dijital dünya... Zaten yalan olduğunu bildiğimiz her şeyi daha da sahteletiriyordu.

Bir gün ya bu sistem çökerse? Geçmişimiz, anılarımız silinirse? O gün, bizim yaşarken öldüğümüz gündür. Her şeyimizi kaybettiğimiz an...

Bilinmez, belki bir zaman gelecek, bugünleri bile "*iyi günlerimiz*" diye anacağız. Getirdikleri ve götürdükleriyle bugünün dünyasına bir de bu pencereden bakmak istedim.

Henüz seçme hakkımız varken, görsellerimizi ve bilgilerimizi biz belirleyebiliyorken... Yarın bu hakkımız da elimizden alınır mı? Belki damarlarımıza bir çip enjekte ederler. Ve "kayıtlı hayatlarımız", kanımızda dolaşan çiplere dönüşür.